

F. N. 58. (15)

IV, 35

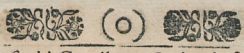
Zb
7492

RECTOR
UNIVERSITATIS LIPSIENSIS
AD FUNUS
EXIMIÆ FÆMINÆ
DOMINÆ
MARIÆ REGINÆ,
DOMINI
JOHANNIS HOMMELII,
JURIS PRACTICI,
HORA III.
HODIE XXI. AUGUSTI clb lccv.
DEDUCENDUM
CIVES SUOS INVITAT.

Inter mortales sunt, qui malunt morbo vehementi urgeri, quam lento & diuturno cruciari. Ex illo enim fore sperant, ut aut sanitatem mox recipiant, aut succumbentes a miseria liberentur; ex hoc vero dolore & tormenta longa sibi ferenda metuunt. Hinc horrere solent legentes audientesve aliquos multis annis ægrotasse; Mulierem illam obnoxiam fuisse profusio sanguinis annis duodecim, multaque perperam a compluribus Medicis, & inlumisse omnia sua, neque quicquam adjumenti sensisse, sed magis in deterius venisse, Marci V: Aliam mulierem decem & octo annis contractam jacuisse, neque omnino potuisse erigere caput, Luca XIII. Hominem pauperem ad piscinam Probaticam triginta & octo annos ægrotum decubuisse, Joh. V. Vidum Grammaticum Thrasimenum annis quatuor & viginti, Comitem de Morval Caroli V. Cæsaris amicum triginta tribus annis, & totidem Henricum Hassen, agricolam germanum, quartana febris infestatos, (Avicenna ergo observationibus destitutus scripsit, quartanam ultra duodecim annos durare non posse): Claram Virginem piam viginti octo, Coletam quinquaginta annos difficiles morbos sustinuisse; Fœminam Baronissam, referentem Zeilerò, doloribus colicis tortam & contractam septem annis, Norimbergæ autem anno 1649 mortuam. Hos aliosque, inquam, nonnulli mortalium qui aspiciunt, infeliciores miserosque longe opinantur aliis subita morte, aut brevi morbo extinctis. Enimvero non sunt cogitationes DEI, quæ hominum; non est idem sensus piorum, qui, non quod sibi videtur, sed quod DEO suo placet, unice volunt. Peccata nostra durant per totam vitam; cur non & pœnæ aut castigationes paternæ divinæ æque diu continentur? Comitem de Morval, quem febris triginta tribus annis tenuit, Carolus V. ordini Equitum Aurei Velleris descriperat, ut gaudio honoris refocillatum erigeret: sed eo percepto ægrotans tertio die mortuus est. Similiter Anima hominis se habet. Vita spiritualis melius in adversitate, quam in felicitate conservatur. Utilius sæpe est & salubrius afflictionibus angî, quam ab eis liberari. Vir pius fuisse dicitur, qui cum diu ægrotasset, & levamen morbi, sed & minus, quam ante habuerat, cœli desiderium sensisset, tristis DEUM suis precibus aggressus, compellavit, ut dignum porro se faceret paternarum & tolerabilium castigationum. Sane multus, qui, postquam e morbo sani corpore, pejores animo & vita facti sunt, profuisset idem contingere, quod accidit Domino de Role, Maximiliani I. Cæsaris Aulae Magistro, qui octodecim annis febricitans, a febris & liberatus eodem anno, & defunctus est. Ad hæc patientia non nisi in adversis exercetur & confpicitur, & quo hæc duriora & diuturniora, eo illa major, illustrior & admirabilior. Gentiles quosdam impatientia morborum impulit, ut in sua corpora sævirent. Sesostris Rex Aegypti, senex, in morbo oculis caligare incipiens, M. Portius nobilis Orator, febris impatiens, se ipsos interemerunt. Hadrianus Imperator Romanus variis cruciantibusque ægritudinibus affectus, magnam ei pecuniæ summam promisit, qui venenum aut cultrum sibi porrigeret, quo vitam finiret. Nemine vero afferente, sine omni solatio miseram animam exhalavit. Et stulta uxor Jobi maritum suum ad impatientiam & vitam finiendam stimulabat, Jobi II, 3. 4. Alia Christianorum est disciplina, ex qua patientes sunt in afflictione, Rom. XII, 12. scientes, quod exploratio fidei pariat patientiam, patientia autem debeat firma manere usque ad finem,

nem, Jacob. I, 3. 4. Philosophi Gentiles ex Sapientia sua præceptis adversus dolores morborum mortisque animum suum præparare studuerunt. At quidam vanum exis solatium esse fassi sunt. Heracleotes multa docuerat de cruciatibus constanti animo sufferendis. Postea cum ipse renum doloribus affligeretur, clara voce clamavit: Falsa sunt omnia, quæ antehac dixi de doloribus patienter tolerandis. Nam, qui tam multam operam laboreque in philosophiam impendi, ipse cruciatus ferre nequeo. Alii obfirmantes animos suos molestias magnas perpessi sunt, aut, quod ab ipsis se eximios esse non posse viderent, aut vanæ gloriæ causa. Democrates aiebat: Si discendo patientiam possemus malorum passionem effugere, præclara hæc esset institutio. Sed quid juvat prius discere, quæ pati oportet, quæ nihilominus oportet pati. Socrates ægrotans cum interrogaretur, quomodo se haberet, bene respondebat. Nam quomodo cunque cadat morbus, bene erit. Si convalesco; plures quam ante discipulos habebō: Si moriar; major erit mea gloria. Non ita Christiani: hi ex amore DEI Patris castigantis, & Christi, cui conformantur, sustinent patienter afflictiones, certi quo plus ponderis sibi imponitur, eo plus roboris sibi dari ad ferendum, consequendumque finem vitæ, salutem æternam gratiosè promissam. Porro etiam morbus eorum mentem, quibus sanis ingrata erat mortis recordatio, parcus & infrequens DEI cultus, sanitatis æstimatio fere nulla, immutare solet. Bion Borysthenites disputando conabatur evincere, nullum esse DEUM, omniaque fortuito aut casu in mundo fieri. Cum in morbum incidisset, dies sacrificia jussit offerri pro sanitate sua. Multi ægrotorum sanctè vovent meliorem vitam, si sanitatem receperint. Frustrâ. Exeundum est ex hac vita. Hinc hortatur Apostolus ad Galat. VI, 10. Itaque dum tempus habemus, operemur bonum: venit enim nox, quando nemo potest operari, Joh. IX, 4. Communis denique utilitas morborum est vanitatem omnium bonorum & honorum humanorum, auxiliique, quod homines universi aliis præstare possunt, agnoscere. Johannes Arragonum Rex, narrante Majolo Tomo II. Colloquio VII. fol. 80r, febri correptus, omnes qui aderant adspiciens, exclamavit: O vanas hominum cogitationes! Omiferos omnes, qui ad principatus aspirant, qui divitias, opes, & nimios honores affectant! O felicem pauperum conditionem, & illorum securam vitam atque beatam, qui panem comedunt cum sudore sui vultus, qui vivunt labore manuum suarum! Nam mihi misero quid regnum, quid honores, quid obsequia plurimorum contulerunt? Quid? labores scilicet magnos, & multa corporis & animæ pericula, nec unquam atate tam longa, potui mihi dies aliquot videre bonos. O me miserum & infelicem, qui tam sero fallacem mundum cognosco! qui vitam certe vixissem multo meliorem, si non Rex, sed pauperis agri cultor fuissem. Famina eximia, cujus exequias hæc programme indicimus, Domina Maria Regina, uxor dilectissima Domini Johannis Hommelii, Jurium Practicæ apud nos, annis octodecim ægrotavit. In quo longo tempore afflictio ei patientiam peperit, patientia probationem, probatio spem; spes non pufefecit eam, sed sustentavit, sed salvavit, quod dilectionem DEI effusam in corde suo sentiret per Spiritum S. sibi datum, Rom. V, 3. 4. 5. Quant. laudem, felicitatem, & beatitatem ipsi verè tribuimus, cum curriculum vitæ recensuerimus. Nata est Anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo primo, die viceesimo Aprilis, Patre Dn. M. Simone Wachio, Pastore per triginta tres annos ad S. Johannis suburbano vigilantissimo, Matre Magdalena Dn. Pauli Monchii, Pastoris primum in Valle Joachimica, post exulis, tandem iidem ad S. Johannis Pastoris filia. Horum Parentum suorum institutione & cura tam in Religionis Christianæ capitibus, quam in iis, quæ sexus hujus propria sunt, & laudem in eo faciunt, ita adolevit, ut virgo esset ornatissima. Iis virtutibus florentem, Dn. Christianus Seyffert, Juris Utriusque Candidatus Examinatus & Practicus æstimavit, conjugem sibi dari a Parentibus petiit, & Anno MDC LXX. d. XII. Aprilis solenniter sibi adductam accepit. Cum quo ipsa concordî semper animi voluntate concinens octo annis, peperit liberos duos, filium Dn. Gottfried Christianum Seyffertum, nunc Juris Utriusque Doctorum & Advocatum, & filiam Johannam Reginam. In qua prosperitate viventem DEUS mox in Crucis Scholam duxit, in qua mature exercita, posthac magnos progressus faceret, insigneque aliis exemplum patientiæ & constantiæ præberet. Nam post

JN 26 74 92

X 3034758

nuptias vix tredecim septimanarum erant, cum patrem mors auferret. Anno MDCLXXVIII, d. VII. Maji desideratissimum maritum amisit, & mox d. X. Augusti filiam Johannam Reginam demortuam necesse habuit efferre. Inter has miseris vidua in uno DEO omnem spem suam, omne praesidium posuit, verbum ejus in Templo audivit, domi legit, obsecrationibus nocte dieque institit, filio de recta informatione sedulo prospexit, donec Anno MDCLXXXII. ad secunda vota transfret, ei se legitime adjungens d. XXII. Octobr. qui nunc ipsius mortem viduus tristissimus luget. Eo enim amore, fide, observantia ipsum prosecuta est, tam provide ac diligenter curavit domum, tanta sedulitate eduxit unicam filiam Reginam Mariam, ut bonae uxoris laudem obtineret. Quid nunc de pietatis studio, tam publice in concionibus sacris, a quibus non facile abfuit, nisi cum morbis impediretur, quam domi diligenter praestito, quid de ardenti devotione in frequenti S. Cæna usu, quid de modestia, de officiositate propinquis aliisque exhibitis, de misericordia erga pauperes, & pluribus aliis virtutibus, quibus mores vitamque suam insignivit, dicemus? Præ cæteris Patientia & Constantia ex adversis singulariter emicuit. Gravibus difficilibusque morbis aliquibus per vitam suam laboravit, quantaque virtute eos ferre possit, ostendit. Restabat vero alia gravis valde ægritudo, quæ diu torquens, patientiam roborante DEO perficeret & consummaret. Ea jam octodecim abhinc annis corpus ejus adorta est, inducias aliquas concessit, non dimisit, etsi medicamenta diligenter adhiberentur. Itaque poterat aliquando in templum se conferre, amicosque invisere. Sed intra annum malum ita invaluit, ut plerumque lecto artineretur: Per semestre proximum cibos non appetiit, nec quievit. Inter hæc Filia unica amoris vicem Matri rependens semper adfuit ad ferendam, quam possiet, opem. Non dierum, non noctium multitudo hanc industriam & vigilantiam imminuit aut fregit. Vidit pietatem istam Mater, DEUMque precata est, ut pro ea Filia aliquando velit benefacere. Acceptas habuit ille has preces, fecitque, ut ipsa filiam nuper die XXVIII. Julii, Dn. Johanni Hieronymo Goldschmiedio, Academia nostra Actuario jurato, locatam videret. Post quas nuptias quasi liberata Filiam ab onere, maritoque penitus addictura, decedentibus exiguis, quæ supererant, viribus iterum ardentissime oravit, beatam analysin a DEO post tam diuturnum morbum concedi, sacrosancto viatico in ultimam necessitatem se munit, in precationibus persistit. Exaudivit clementissimum Numen etiam istas ejus preces. Eas enim, præeunte Patre Confessionario, repetens d. XVII. Augusti, hora dimidia tertia pomeridiana, placide soluta est, cum fecisset annos LIV, menses tres, septimanas duas. Augustissimus Pater Ecclesie Augustinus verba Davidis Psalmo XXXV, II. Præterde, inquentis, misericordiam tuam scientibus te, & justitiam tuam his, qui recto sunt corde, ita explicavit: Illi sunt recti cordis, qui sequuntur in hac vita voluntatem DEI. Voluntas DEI aliquando est, ut sanus sis: aliquando ut ægrotus. Si quando sanus es, dulcis est voluntas DEI: & quando ægrotas, amara est voluntas DEI: Non recto corde es. Quare? quia non vis voluntatem tuam dirigere ad voluntatem DEI, sed DEI vis curvare ad tuam. Illa recta est, sed tu es curvus: Voluntas tua corrigenda est ad illam, non illa curvanda est ad tuam, & rectum habebis cor. Bene est in hoc sæculo? Benedicatur DEUS, qui consolatur: Laboratur in hoc sæculo? Benedicatur DEUS, qui emendat & probat. Et eris recto corde dicens: Benedicam Dominum in omni tempore. Ille igitur solus cor rectum habere dicendus est, qui vult quod vult DEUS. Famina nostra beata cor rectum habuit, suam Divinæ Voluntati conformans, in ea acquiescens, eam laudans vivendo, patiando, moriendo. Nunc soluta & liberata morbis, qui affligerunt vitam diu, eo translata est, ubi solatium, ubi quies, ubi sanitas, ubi tranquillitas, lætitiaque perpetua. Corpus ejus exanime, particeps ejusdem felicitatis olim futurum, interea terra more Christiano hodie hora III. pomeridiana committendum est. Vestrum ergo erit, Academici Cives, id frequenter prosequi ac deducere. P.P die XXI. Augusti, Anno recuperatæ gratiæ cō Io cc V.

L I P S I Æ,
Liberis CHRISTIANI SCHOLVINI

VD 18
111

16
Zb
74.92

RE
 UNIVERSIT
 EXIM
 DO
 MARIA
 D
 JOHANN
 JURIS
 HODIE XXI
 CIVES

ENSIS
 NÆ,
 MELII,
 15 cc V.

